

Vidde, denne Ret fra den med Danmark kontraherende Parts Side naar som helst gøres illusorisk ved at gennemføre en *Specialisering* af Satsene i Toldtariffen, hvorved de med danske konkurrerende Produkter, under Henvi- sning til en eller anden af det paagældende Lands klimatiske eller andre særlige Forhold betinget Særegenhed ved disse, opføres under særskilt Position (Tarifnummer) med lavere Told, hvortil Mestbegunstigelsen da vel giver *formel*, men ingen *reel* Adgang. Til Overflod viser netop Traktaten med Østrig dette Forhold i hele sin Grelhed — man har i dette Land bl. a. specialiseret Tolden for *Ost* ud i ni Numre efter de forskellige Landes Ostespecialiteter (Emmenthaler, Camembert o. s. v.), og fra de danske Forhandlers Side er netop heroverfor taget et udtrykkeligt Forbehold for at hindre, at dette eventuelt kunde blive spillet ud mod os — men, som det blev oplyst under Udvalgets Konference med Ministeren, var det ret tilfældigt, man just var blevet opmærksom paa denne enkelte, allerede bestaaende Specialisering, adskillige andre i samme Tarif har man ikke hæftet sig ved, og overfor Fremtidens Toldforandringer er man magtesløs. Den østrigske Dobbelttarif er netop et overmaade godt Eksempel paa, hvorledes man selv fra saa smaa Staters Side omhyggeligt lægger sin Toldlov til Rette, saa at den kan tjene som Basis for frugtbare Traktatforhandlinger med Udlandet. Helt omvendt vedbliver vi herhjemme paa fuldstændig forældet Vis at se bort fra denne for vor Eksport saa afgørende Side af Sagen og tager ved Toldlovens Behandling udelukkende skattepolitisk Sigte paa Import og Fremmedvareforbrug. Følgen er, at vor Tarif med sin forholdsvis ringe Specialisering — i Strid med de berømmelige Traditioner fra Frihandels-Gennembrudet i 1797 — er det slettest mulige Instrument i vore Traktatforhandlers Hænder. Men hvor lidet egnet det end i denne Henseende er, saa kunde dog selv *det* benyttes, som det er, hvad man ser af, at Udlandet Gang paa Gang

under Traktatforhandlinger slaar paa *Binding* af denne eller hin industrielle Toldsats, som forekommer international Bevidsthed saa urimelig lav, at man ikke kan tænke sig andet end, den lejlighedsvis maa blive forhøjet, hvad man altsaa vil sikre sig imod — paa den anden Side er Toldsatserne i andre Tilfælde saa opskruede, at en Nedsættelse (med deraf følgende Merindførsel og Merindtægt) kunde være velkommen. Heraf følger, at det altid burde være vore Toldforhandlers Pligt at imødekomme Ønsket om en *Tariftraktat* — til hvilken da til sidst Mestbegunstigelses-Klausulen føjes som afsluttende og afrundende Værket, Spiret paa Bygningsværket, ikke Værket selv. Men heraf følger atter, at vore Toldforhandlere forud maa gennempløje det fremmede Lands Tarif og skaffe sig Indblik i dets Importforhold for at danne sig en udtømmende og klar Forestilling om, hvor Konkurrencefaren for danske Eksportprodukter kan dukke op, og hvor den som Følge deraf i Tariffen lurer. Dette er en højst vanskelig Opgave — det er unægtelig adskilligt lettere og nemmere bare at blive ved paa den gamle forslidte Maner med den blotte og bare Mestbegunstigelse —, men den anden og større Opgave, hvortil Bevillingsmagten netop har udrustet Udenrigsministeriet med saa rundelig Midler, er for Landet mere lønnende og fortjenstfuld, for de paagældende Forhandlere mere ærefuld.

Det er da vor Mening, at i de overmaade vanskelige Tider, dansk Eksport gaar i Møde, hvor Markedsforholdene rundt om i Verden maa gøres til Genstand for de omhyggeligste Studier, bør *Forberedelsen til Traktatforhandlingerne* indtræde i et helt nyt Stadium, i en hel ny *Æra*. Med de forældede Former og Metoder maa der lige saa godt først som sidst afgørende brydes — vi maa begynde med at varetage vore erhvervspolitiske Opgaver overfor Udlandet, *ganske som dette gør*. Den gamle Model for Traktater af 1860 maa ogsaa hos os paa Loftet —